

Vrouw, fantasie en emancipatie

Dat sommige vrouwen bij de Bouquet-reeks dromen over de prins op het witte paard, tekent de verhoudingen in de door mannen gedomineerde samenleving, meent **Heleen Mees**.

Volgens Marjan Slob bied ik geen uitkomst voor haar verkrachttingsfantasieën (Opinie & Debat, 3 november). In een paginagroot artikel zegt Slob dat ze het overgrote deel van de tijd een voorbeeldig geëmancipeerde vrouw is, maar dat ze toch kan genieten van de romantische fictie van de Bouquet-reeks waarin mannen een vrouw emotioneel en vaak ook fysiek overweldigen – en haar op die manier gelukkig maken. Slob heeft het in dit verband over de ‘prominente groep-Mees’, die ijvert voor gelijke kansen voor vrouwen en die vindt dat vrouwen die kansen ook moeten benutten. De groep-Mees, gericht als zij is op het publieke domein, zwijgt volgens Slob in alle talen over dit soort ‘privé-kwesties’.

Het zal niet toevallig zijn dat Slob in haar artikel angstvallig vermijdt de naam te noemen van het vrouwencollectief *Women on Top* waarvan ik medeoprichter en naamgever ben. Gelijkeheidsfeministen zijn gewoon seksuele wezens met hun eigen verlangens en voorkeuren.

Het betoog van Slob rammelt verder aan alle kanten. Haar stelling dat veel vrouwen in hun diepste wezen ervan dromen om fysiek door een man overweldigd te worden, is nergens op gebaseerd. Freud is allang naar de prullenbak verwezen. De oplagecijfers van de Bouquet-reeks waarnaar Slob verwijst zijn in dit opzicht niet erg in-

TEKENING BOLIGAN

teressant.

De boekjes weerspiegelen slechts nauwgezet de verhoudingen in een door mannen gedomineerde samenleving. Zodra die verhoudingen veranderen, veranderen de verlangens en fantasieën van vrouwen ook. Kijk maar naar de populaire Amerikaanse televisieserie *Grey's Anatomy*, waarin de vrouwelijke hoofdrolspelsters notoire bindingsangst hebben, terwijl de mannelijke hoofdrolspelers ervan dromen om te trouwen en kinderen te krijgen.

Dat Slob er kennelijk nog steeds over fantaseert om fysiek te worden overweldigd door een man, is eerder een teken dat ze minder geëmancipeerd is dan ze zelf graag denkt. Het ligt immers voor de hand dat de werkelijkheid een grotere uitwerking heeft op Slob's fantasieën, dan haar fantasieën op de werkelijkheid.

Daarnaast stelt Slob dat vrouwen moeten kiezen tussen een carrière enerzijds en een in emotioneel en seksueel opzicht vervullend liefdesleven anderzijds zonder duidelijk te maken waarom dat tegenstrijdige verlangens zijn.

Hoe wordt een vrouw, die haar eigen ambities opoffert voor de prins op het witte paard en die zichzelf wegcijfert voor zijn carrière, daar zelf in seksueel opzicht beter van? De gemiddelde ploetermoeder schijnt, als we de schrijfster van de internationale bestseller *Slummy Mummy* mogen geloven, al maanden geen seks meer te hebben gehad.

Bovendien, mannen kiezen toch ook niet? De praktijk leert nou net dat het seksleven van mannen rijker geschakeerd raakt naarmate ze succesvoller zijn in hun werk en naarmate ze stijgen op de maatschappelijke ladder. Al die mooie

meiden tussen de 20 en 30 hebben in hun leven immers ook wel eens een deeltje uit de Bouquet-reeks gelezen en een aantal van hen zal niet schromen om die seksuele fantasieën uit te leven op een ietwat rijpere maar wellicht ook getrouwde prins.

Van oudsher hebben hoogopgeleide, succesvolle vrouwen de reputatie om minder hoge ogen te gooien op de huwelijksmarkt. Het Amerikaanse tijdschrift *Newsweek* publiceerde in 1986 de alarmerende statistiek dat een 40-jarige vrouw een groter risico liep om door een terrorist te worden gedood, dan dat ze kans had om een man aan de haak te slaan.

In de Verenigde Staten blijkt echter dat de nieuwe generatie carrièrevrouwen het veel beter doet op de relatiemarkt dan hun minder ambitieuze seksegenoten. Deeltijd-feministen als Slob die hun tijd verdoen met het lezen van de Bouquet-reeks, hebben allang niet meer de beste papieren om bestegen te worden door een prins.

Wat mijn bijdrage aan het feministisch discours betreft, de vrouwelijke seksualiteit is al zozeer tentoongespreid dat ik op dat punt weinig toe te voegen heb. Bij een abonnement op het weekblad *Viva* krijg je al sinds jaar en dag een goudkleurige vibrator cadeau. Tegenwoordig zijn de almaar uitdijende dildo's ook gewoon in familieverpakking verkrijgbaar bij de Etos en de *Free Record Shop*. Het aantal popdiva's dat hun vagina heeft geflasht voor een batterij wachtende fotografen is allang niet meer op één hand te tellen. Bij de aanblik van zo'n vulvarade rest mij slechts mijn benen te kruisen.

Heleen Mees is econoom en columnist van NRC Handelsblad.

▶ Lees het artikel van Slob op www.nrc.nl/opinie